

УДК 32.901

Коневич В. - ст. гр. ОТП-211

Технічний коледж Тернопільського державного технічного університету імені Івана Пулюя

ІВАН ФРАНКО І УКРАЇНСЬКІ СІЧОВІ СТРІЛЬЦІ

Науковий керівник: викладач вищої категорії, викладач-методист,
Літвінюк О. В.

Організація Українських Січових Стрільців була елітарною військовою частиною, яка зібрала багато політично свідомих українських діячів, учених, літераторів, журналістів, митців.

Що ж об'єднувало І.Я.Франка, за плечима якого лишався сорокарічний досвід літературної діяльності, особисті гіркі втрати, тяжка хвороба, пересуди і критика з боку „своїх” і „чужих”, з новоутвореними молодечими підрозділами Січових Стрільців, що сподівалися на постання самостійної держави України в буремні часи Першої світової війни?

Франко своїми творами й взірцевим прикладом особистого громадсько-політичного життя надихав борців за вільну, незалежну Україну. У лавах Українських Січових Стрільців був і його син Петро Франко, який спільно із своїми побратимами здійснював ту самостійницьку програму, яку проповідував і яку все життя відстоював його батько. З перших днів війни син І.Франка Петро вступає добровольцем до Легіону Українських Січових Стрільців. Та не тільки світоглядна, ідейна спорідненість, рідний син та історична доля України міцно пов'язали І.Франка з товариством Українських Січових Стрільців, але й тяжка хвороба: з 13 листопада 1915 р. І.Франко потрапляє під опіку і захист стрілецької установи, до „Приюта для хорих і виздоровців Українських Січових Стрільців у Львові”, що містився на вулиці П. Скарги, 2а.

Стрілецьке товариство поважно й прихильно ставилося до Франка як до духовного батька, старшого наставника, національного, громадського діяча. Найбільшим свідченням ідейної та духовної близькості і єдності І.Франка й Січового Стрілецтва є його поетичні твори 1914 – 1916 рр.: „Царські слова”, „Інвазія”, „А ми з чим?”, „Усміх фортуни”, „Дві чети”, „Пригода в Підбужи”, „Кінна команда” та інші.

Франкові довелося „пережити найстрашніші години свого життя, коли, здавалося, валилось все, над чим він працював цілий вік, на що сподівався, що творив. Довелося на власні очі побачити окупацію Львова, руїну цілого краю, тріумф темної сили...”. І.Франка й Українських Січових Стрільців об'єднувала та самостійницька державотворча програма, яку проповідував і за яку все своє життя боровся автор гімну „Не пора, не пора, не пора москалеві й ляхові служити!”. Духовна та ідейна спорідненість Українських Січових Стрільців та Франка, глибока істинна любов до України рухали їх до праці, до дій, до боротьби за Українську державу.

Коли перестало битися серце Українського Мойсея, на сторінках стрілецького часопису „Шляхи” з'явилися слова, які свідчать про те, що стрільці сприймали Франка як рівного вояка, що мав замість зброї в руках силу слова. Так склалася Франкова доля, що він не дожив кілька років до того часу, коли українці оголосили свою самостійну державу. Діяльність і опір січовиків у роки Першої світової війни не були даремними, як і Франкове слово, що спонукало до боротьби, гартувало дух і виховувало покоління істинних українців-патріотів.